

Немає межі, коли людина може завершити свою освіту, але є чітко визначений період, коли освіту потрібно розпочати — це дошкільний вік.

Дошкільна освіта – це цілісний процес, який спрямований на забезпечення всебічного розвитку дитини відповідно до її нахилів, здібностей, індивідуальних психічних і фізичних особливостей, культурних потреб, формування моральних норм, набуття нею соціального досвіду. *Основною фігурою у виховній системі закладу дошкільної*

освіти є вихователь.

ВИХОВАТЕЛЬ — ПОСАДОВА ОСОБА, ЯКА ЗАЙМАЄТЬСЯ ВИХОВАННЯМ ДІТЕЙ В ДОШКІЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ.

ВИХОВАТЕЛЬ — ЦЕ, ПЕРШ ЗА ВСЕ, ПЕДАГОГ.

ПРОФЕСІЯ ВИХОВАТЕЛЯ НАЛЕЖИТЬ ДО ТВОРЧИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ, ОСКІЛКИ ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ БУДЬ-ЯКОГО ПЕДАГОГА СПРЯМОВУЄТЬСЯ НА ВИХОВАННЯ УНІКАЛЬНОЇ, НЕПОВТОРНОЇ ОСОБИСТОСТІ.

Хто такий сучасний вихователь ЗДО?

Сучасний вихователь – це кваліфікований фахівець, який працює в системі дошкільної освіти, володіє педагогічними технологіями, що відповідають новим суспільним цілям та рівню розвитку науки про дитину.

Насамперед, вихователь — це людина, яка:

- 1) любить, розуміє і поважає особистість дитини;
- 2) сприймає її такою, якою вона є;
- 3) має професійну освіту;
- 4) володіє педагогічною майстерністю;
- 5) має педагогічний такт;
- 5) прагне до самовдосконалення;
- 6) це добра і чуйна людина, яка багато знає, вміє, цікаво навчає.

СУЧАСНИЙ ВИХОВАТЕЛЬ ТАКОЖ ПОВИНЕН БУТИ ХОРОШИМ ПСИХОЛОГОМ.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ЗАЛЕЖИТЬ НЕ ЛИШЕ ВІД ПРОГРАМ НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ, А Й ВІД ОСОБИСТОСТІ ПЕДАГОГА.

Тому вихователь має бути доброзичливим, відкритим у ставленні до вихованців і батьків, уміти налагодити співробітництво з усіма учасниками освітнього процесу в повсякденному житті, оскільки побут дає найбільше можливостей для розвитку малят. Перехід на особистісно – орієнтовану модель дошкільної освіти потребує зміни ставлення вихователя до занять. Завдання вихователя постачати дітям необхідний матеріал, підтримувати інтереси дітей, допомагати, втілювати в життя задумане

НАДЗВИЧАЙНО ВАЖЛИВЕ ВМІННЯ ВИХОВАТЕЛЯ Є ВМІННЯ СПІЛКУВАТИСЯ З ДІТЬМИ.

ВИХОВАТЕЛЬ СУЧАСНОГО ЗДО ПОВИНЕН ВОЛОДІТИ МИСТЕЦТВОМ СПІЛКУВАННЯ З БАТЬКАМИ І ДІТЬМИ.

В.СУХОМЛИНСЬКИЙ ВІДЗНАЧАВ:

«ВИХОВАННЯ — ЦЕ ЛЮДСЬКІ СТОСУНКИ. ХОРОШИЙ ПЕДАГОГ – ЦЕ НАСАМПЕРЕД ЛЮДИНА, ЯКА ЛЮБИТЬ ДІТЕЙ, ЗНАХОДИТЬ РАДІСТЬ У СПІЛКУВАННІ З НИМИ, ВІРИТЬ У ТЕ, ЩО КОЖНА ДИТИНА МОЖЕ СТАТИ ДОБРОЮ ЛЮДИНОЮ, ВМІЄ ДРУЖИТИ З ДІТЬМИ, БЕРЕ БЛИЗЬКО ДО СЕРЦЯ ДИТЯЧІ РАДОЩІ І ПРИКРОЦІ, ЗНАЄ ДУШУ ДИТИНИ, НІКОЛИ НЕ ЗАБУВАЄ, ЩО ВІН САМ БУВ ДИТИНОЮ».

ПРОФЕСІОГРАМА ВИХОВАТЕЛЯ

ПОРЯД З ВИСОКИМИ
МОРАЛЬНИМИ ЯКОСТЯМИ,
ГЛИБОКИМИ ЗНАННЯМИ
МЕТОДИКИ ОСВІТНЬОЇ РОБОТИ
І ПСИХОЛОГІЧНИХ
ОСОБЛИВОСТЕЙ ДІТЕЙ
ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ
ВИХОВАТЕЛЬ ПОВИНЕН МАТИ
КОМПЛЕКС ПРОФЕСІЙНО
ВАЖЛИВИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ
ЯКОСТЕЙ, ЯКІ ВИЗНАЧАЮТЬ

ЙОГО ПЕДАГОГІЧНУ МАЙСТЕРНІСТЬ.

ПРОФЕСІОГРАМА– КВАЛІФІКАЦІЙНА ХАРАКТЕРИСТИКА, ПЕРЕЛІК НЕОБХІДНИХ ЗНАТЬ, УМІНЬ, ОСОБИСТІСНИХ ЯКОСТЕЙ, НЕОБХІДНИХ ДЛЯ ВИКОНАННЯ ПЕВНОГО ВИДУ РОБОТИ.

ПРОФЕСІОГРАМА ВИХОВАТЕЛЯ ЗДО
(КВАЛІФІКАЦІЙНА ХАРАКТЕРИСТИКА)

СПЕЦІАЛІСТ ПІДГОТОВЛЕНИЙ ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ, ОРГАНІЗАЦІЙНО-КЕРІВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СИСТЕМІ ОСВІТИ І ПРИЗНАЧЕНИЙ ДЛЯ РОБОТИ З ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В ЗАКЛАДАХ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ НА ПОСАДІ ВИХОВАТЕЛЯ.

СПЕЦІАЛІСТ ПОВИНЕН ВОЛОДІТИ: ЗНАННЯМИ ДОШКІЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ, ДИТЯЧОЇ ПСИХОЛОГІЇ, ВІКОВОЇ ФІЗІОЛОГІЇ, ДОШКІЛЬНОЇ ПЕДІАТРІЇ ТА ГІГІЄНИ, ПРАВИЛ ОХОРОНИ ЖИТТЯ І ЗМІЦНЕННЯ ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ, МЕТИ, ЗАВДАНЬ, ПРИНЦИПІВ І ЗМІСТУ ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ ДІТЕЙ; МЕТОДІВ, ЗАСОБІВ ФОРМ ЗДІЙСНЕННЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ; ДИТЯЧИХ ІГОР, ПРАЦІ, ХУДОЖНЬО-ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ІНДИВІДУАЛЬНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ДІТЕЙ; ОПТИМАЛЬНИХ УМОВ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ; ТЕХНОЛОГІЇ І МЕТОДИКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОСТОРУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ДІТЕЙ, ЯКИЙ СПРИЯВ БИ

СТАНОВЛЕННЮ І РОЗВИТКУ МИСЛЕННЯ, ДІЯЛЬНОСТІ ДОШКІЛЬНИКА.

СПЕЦІАЛІСТ ПОВИНЕН ВМІТИ:

— АНАЛІЗУВАТИ ПРОГРАМНУ І МЕТОДИЧНУ ЛІТЕРАТУРУ, ПЕРЕДОВИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ ДОСВІД; ОРГАНІЗОВУВАТИ І ПЛАНУВАТИ РОЗВИТОК ДІТЕЙ У РІЗНИХ ВИДАХ ДІЯЛЬНОСТІ (ІГРОВІЙ, НАВЧАЛЬНІЙ, ПОБУТОВІЙ, ТРУДОВІЙ, ОБРАЗОТВОРЧІЙ, МУЗИЧНІЙ ТА ІН.);

— АНАЛІЗУВАТИ ПЕДАГОГІЧНІ СИТУАЦІЇ ТА ЯВИЩА, ПОВЕДІНКУ ДІТЕЙ І ВЛАСНІ ДІЇ;

— ДІАГНОСТУВАТИ РОЗВИТОК ДІТЕЙ І НА ЦІЙ ОСНОВІ ЗДІЙСНЮВАТИ ДИФЕРЕНЦІЙОВАНЕ НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ, ОБ'ЄКТИВНО ОЦІНЮВАТИ НАСЛІДКИ ВЛАСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ;

— ВИГОТОВЛЯТИ ДИДАКТИЧНІ ПОСІБНИКИ І КОРИСТУВАТИСЯ НИМИ У РІЗНИХ ФОРМАХ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ З МЕТОЮ ЙОГО ОПТИМІЗАЦІЇ;

— ВИХОВУВАТИ У ДІТЕЙ ІНТЕРЕС ДО ДУХОВНИХ, ІСТОРИЧНИХ І КУЛЬТУРНО-НАЦІОНАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ НАРОДУ;

— ЗДІЙСНЮВАТИ ПРОПАГАНДУ ПЕДАГОГІЧНИХ ЗНАТЬ СЕРЕД БАТЬКІВ І ГРОМАДСЬКОСТІ, ЗАЛУЧАТИ БАТЬКІВ ДО УЧАСТІ В РОБОТІ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ;

— ЕФЕКТИВНО ВИКОРИСТОВУВАТИ СПАДЩИНУ НАРОДНОЇ І КЛАСИЧНОЇ ПЕДАГОГІКИ;

— ПРАЦЮВАТИ В ТІСНОМУ КОНТАКТІ З ПОМІЧНИКОМ ВИХОВАТЕЛЯ, МУЗИЧНИМ КЕРІВНИКОМ, КЕРІВНИКОМ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ, МЕТОДИСТАМИ, ЗАВІДУВАЧЕМ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ.

ОСОБИСТІСНІ ЯКОСТІ ВИХОВАТЕЛЯ:

— ЗДАТНІСТЬ ДО РЕФЛЕКСІЇ (САМОАНАЛІЗУ) І КОНТРОЛЮ РЕЗУЛЬТАТІВ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, СПІВРОБІТНИЦТВА З ДИТИНОЮ НА ЗАСАДАХ ГУМАНІЗАЦІЇ, РОЗВИТКУ ЇЇ ОСОБИСТОСТІ;

— ЗДАТНІСТЬ ДО ЕМОЦІЙНОЇ І МОРАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ ДИТИНИ, ПРАГНЕННЯ ДО ЕМОЦІЙНОЇ БЛИЗЬКОСТІ У СПІЛКУВАННІ З НЕЮ, СПРЯМУВАННЯ НА ПСИХОЛОГІЧНИЙ КОМФОРТ І СВОЄЧАСНИЙ РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ;

— БАЖАННЯ ПОПОВНЮВАТИ ЗНАННЯ, ЗАЙМАТИСЯ САМОНАВЧАННЯМ САМОВИХОВАННЯМ ДЛЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ СВОЄЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ;

— ЗДАТНІСТЬ ВИЯВЛЯТИ І ВРАХОВУВАТИ У ВИХОВАННІ ІНТЕРЕСИ ДІТЕЙ ТА ЇХНЕ ПРАВО НА ПОВАГУ.

У ДІЯЛЬНОСТІ ВИХОВАТЕЛЯ ВИДІЛЯЮТЬ ТАКІ ОСНОВНІ ФУНКЦІЇ:

- *ВИХОВНА ФУНКЦІЯ* – ФОРМУВАННЯ ГАРМОНІЙНО РОЗВИНЕНОЇ ОСОБИСТОСТІ, ВІДБІР ЕФЕКТИВНИХ ФОРМ І МЕТОДІВ, СПРЯМОВАНИХ НА ФОРМУВАННЯ У ДИТИНИ СТАВЛЕННЯ ДО

ПРИРОДИ, НАВКОЛИШНЬОГО СВІТУ, ІНШИХ ЛЮДЕЙ І САМОЇ СЕБЕ, ІНТЕРЕСУ ТА КУЛЬТУРИ ПІЗНАННЯ;

- *ОСВІТНЯ ФУНКЦІЯ* – ЗБАГАЧЕННЯ ДИТИНИ ПЕВНИМИ ЗНАННЯМИ, ВМІННЯМИ ТА НАВИЧКАМИ В ІГРОВІ ТА СПЕЦІАЛЬНО ОРГАНІЗОВАНІЙ НАВЧАЛЬНІ ДІЯЛЬНОСТІ, А ТАКОЖ У ПОБУТОВІЙ І ТРУДОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ;
- *ОХОРОНА І ЗМІЦНЕННЯ ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ* – Є ВАЖЛИВОЮ І СПЕЦИФІЧНОЮ ФУНКЦІЄЮ ВИХОВАТЕЛЯ ЗДО – ВРАХОВУЮЧИ СЛАБКУ ОПІРНІСТЬ ОРГАНІЗМУ ДИТИНИ ДО ХВОРОБ, ВИХОВАТЕЛЬ ПОВИНЕН СТВОРИТИ УМОВИ ДЛЯ ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ, ВЖИВАТИ ЗАХОДІВ ЩОДО ЇХ ЗАГАРТУВАННЯ, ЗМІЦНЕННЯ ЗДОРОВ'Я. ДЛЯ ЦЬОГО ВІН ПОВИНЕН ДОБРЕ ЗНАТИ АНАТОМІЮ ДИТЯЧОГО ОРГАНІЗМУ, ЗАСОБИ ЗАГАРТУВАННЯ І ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ДИТИНИ.

КРІМ РІЗНОБІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ І ЗНАНЬ МЕТОДИКИ ОСВІТНЬОЇ РОБОТИ З ДІТЬМИ, ВИХОВАТЕЛЬ МАЄ *ВОЛОДІТИ І СПЕЦІАЛЬНИМИ ВМІННЯМИ І НАВИЧКАМИ*. ВІН ПОВИНЕН ВМІТИ МАЛЮВАТИ, МАЙСТРУВАТИ, РОБИТИ ПРОСТІ ІГРАШКИ З ПАПЕРУ, КАРТОНУ, ПЛАСТИЛІНУ, ВИГОТОВЛЯТИ НЕСКЛАДНІ ПОСІБНИКИ ДЛЯ ЗАНЯТЬ. ВИХОВАТЕЛЮ ПОТРІБНО ЗНАТИ БАГАТО ВІРШІВ, КАЗОК, БУТИ ДОСТАТНЬО ЕРУДОВАНИМ, ЩОБ ВІДПОВІДАТИ НА НЕВИЧЕРПНІ ЗАПИТАННЯ СВОЇХ ВИХОВАНЦІВ. ЩОБ УСПІШНО ПРАЦЮВАТИ З ДІТЬМИ, ВІН МУСИТЬ ВОЛОДІТИ МУЗИЧНОЮ ГРАМОТОЮ, ВИВЧИТИ СОЛЬФЕДЖІЮ, РИТМІКУ, ВМІТИ СПІВАТИ, ТАНЦЮВАТИ.

СПЕЦИФІЧНОЮ І ВАЖЛИВОЮ ФУНКЦІЄЮ ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ Є *ОХОРОНА І ЗМІЦНЕННЯ ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ*. ВРАХОВУЮЧИ СЛАБКУ ОПІРНІСТЬ ОРГАНІЗМУ ДИТИНИ ДО ХВОРОБ, ВИХОВАТЕЛЬ ПОВИНЕН СТВОРИТИ УМОВИ ДЛЯ ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ, ВЖИВАТИ ЗАХОДІВ ЩОДО ЇХ ЗАГАРТОВУВАННЯ, ЗМІЦНЕННЯ ЗДОРОВ'Я. ДЛЯ ЦЬОГО ВІН ПОВИНЕН ДОБРЕ ЗНАТИ АНАТОМІЮ ДИТЯЧОГО ОРГАНІЗМУ, ЗАСОБИ ЗАГАРТОВУВАННЯ І ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ДИТИНИ, РЕАЛІЗОВУВАТИ ОСТАННІ У ДОШКІЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ ТА ПРОВОДИТИ ВІДПОВІДНУ РОБОТУ СЕРЕД БАТЬКІВ, ЯКІ ЧАСТО ПОГАНО ПІДГОТОВЛЕНІ З ЦЬОГО ВАЖЛИВОГО НАПРЯМУ ВИХОВАННЯ.

У ЗАВДАННЯ ВИХОВАТЕЛЯ ВХОДИТЬ ТАКОЖ ФОРМУВАННЯ В ДІТЕЙ КУЛЬТУРНО ГІГІЄНІЧНИХ НАВИЧОК, ЗОКРЕМА, ЗВИЧКИ ВМИВАТИСЯ І МИТИ РУКИ ПЕРЕД ЇЖЕЮ, ОХАЙНО ОДЯГАТИСЯ, АКУРАТНО ЇСТИ, ПРИБИРАТИ ПОСТІЛЬ.

ПЕДАГОГІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ВИХОВАТЕЛЯ ЗДО *ВИЗНАЧАЄТЬСЯ ПЕРЕДУСІМ ВИСОКИМИ МОРАЛЬНИМИ ЯКОСТЯМИ,*

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ЗА ДОЛЮ ДІТЕЙ, ЇХ ВИХОВАННЯ, НАВЧАННЯ І РОЗВИТОК.

ЛЮБОВ ДО ДІТЕЙ, ЯКА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ЧУЙНЕ, ДОБРОЗИЧЛИВЕ І ТЕРПЛЯЧЕ СТАВЛЕННЯ ДО НИХ, МАЄ БУТИ ПРИТАМАННА ПЕДАГОГУ, ЯКИЙ ПРАЦЮЄ З РІЗНИМИ ВІКОВИМИ КОНТИНГЕНТАМИ ДІТЕЙ, АЛЕ ОСОБЛИВО ВИСОКОГО РОЗВИТКУ ВОНА ПОВИННА ДОСЯГАТИ У ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ. ДОШКІЛЬНЯТА ЧЕРЕЗ СВОЮ НЕПРИСТОСОВАНІСТЬ ДО ЖИТТЯ І ЗВИЧКУ ДО ПОСТІЙНОЇ ОПІКИ БАТЬКІВ ТА ІНШИХ ЧЛЕНІВ СІМ'Ї ПРОСТО НЕ МОЖУТЬ ПЕРЕБУВАТИ У ДИТЯЧОМУ САДКУ, ЯКЩО НЕ ВІДЧУВАЮТЬ ДОБРОЗИЧЛИВОГО, ЧУЙНОГО І ЛАСКАВОГО СТАВЛЕННЯ ВИХОВАТЕЛЯ.

ВИСОКОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ДОСЯГАЮТЬ ЛИШЕ ВИХОВАТЕЛІ, В ЯКИХ ЧУЙНЕ, ДОБРОЗИЧЛИВЕ СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ ПОЄДНУЄТЬСЯ З УМІННЯМ СПРАВЛЯТИ ВОЛЬОВИЙ ТИСК НА НИХ, ВИЯВЛЯТИ ВИМОГЛИВІСТЬ, А ІНОДІ Й СУВОРІСТЬ. ЯКЩО У ВИХОВАТЕЛЯ, ЗАГАЛОМ М'ЯКОЇ, ДОБРОЇ ЛЮДИНИ, СЛАБО РОЗВИНУТІ ВОЛЬОВІ ЯКОСТІ, ВІН НЕ МОЖЕ ДОБИВАТИСЯ ХОРОШОЇ ДИСЦИПЛІНИ ДІТЕЙ ПІД ЧАС НАВЧАЛЬНИХ ЗАНЯТЬ, ІГОР ТА ІНШИХ ОСВІТНІХ ЗАХОДІВ. ДОБРОТА, ЧУЙНІСТЬ У ПОЄДНАННІ З ДОБРЕ РОЗВИНУТИМИ ВОЛЬОВИМИ ЯКОСТЯМИ Є НЕОБХІДНОЮ УМОВОЮ РОБОТИ ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ.